

The Sanyi Chronicles

Esther van der Meer

'Curiosity killed the cat' zeggen ze in het Engels. Oftewel nieuwsgierigheid doodde de kat. Natuurlijk is het niet de bedoeling om dit gezegde letterlijk in de praktijk te brengen met onze met uitsterven bedreigde Taiwanese luipaardkatten. Maar met de figuurlijke betekenis in ons achterhoofd gingen we aan de slag met het aanpassen van de vallen. Het oorspronkelijke ontwerp bestond uit een vierkante volièrre met daarin een vangkooi. De vangkooi bestaat uit een doos van gaas met aan de voorkant een deur en achterin een treeplankje, als de kat op de treeplank gaat staan klappt de deur dicht. Het idee was dat als de luipaardkat eenmaal doorhad dat er een volièrre stond met kwartels en duiven (het lokaas) het dier op een goed moment zou proberen om via de vangkooi de volièrre binnen te lopen en zo gevangen zou worden.

Bij elke val staan camera's om te observeren wat er gaande is. Toen we de oude filmpjes bekeken, bleek al snel dat een volièrre van 1.2 x 1.2 x 1.2 meter met één kwartel én duiven wellicht iets te veel van het goede was. In plaats van in de vangkooi te lopen, renden de katten rond de volièrre achter de kwartels aan of klommen ze in het gaas om bij de duiven te komen, hierbij de openstaande deur van de vangkooi als opstapje gebruikend. Een ander probleem van de grote volièrre is dat je deze niet even oppakt om op een andere plek te zetten, de vallen stonden dan ook al maanden op plekken waar geen kat gezien werd. We besloten om, naast het aanpassen van de oude vallen waar ooit wel een kat gezien was, kleinere vallen te bouwen die je gewoon in je eentje in de achterbak van de auto kunt tillen.

Als lokaas wilden we alleen kwartels gebruiken, zodat de katten hun aandacht bij de grond en daarmee dichterbij de vangkooi houden. Helaas was het pluimvee voor onze komst al aardig uitgedund. We hadden nog twee kwartels en twee duiven over, maar dankzij een overrijverige valk en een te agressief kwartelmantje werd dit teruggebracht naar één kwartel en één duif. In ons beste Chinees gingen we op zoek naar iemand die kwartels verkocht. Hoewel de eitjes hier wel gegeten worden (uiteraard in gefermenteerde vorm) hebben niet veel mensen kwartels. Ik kan me er iets bij voorstellen want ik weet inmiddels uit ervaring dat het pellen van een kwartel drie keer zo lang duurt als het eten ervan, laat staan het plukken van een kwartel... >>

Aanpassen oude val.

Het mannetje dat op zaterdag hier met vogeltjes op de markt staat kon ons niet helpen. Een medewerker van de universiteit bracht uitkomst. Dat weekend arriveerde onze professor met in de auto een doos gestreste, en door de airconditioning onderkoelde, kwartels uit Taipei.

Dit waren er niet genoeg om tien vallen te vullen, maar iemand had van iemand gehoord dat je een paar dorpen verder bij een vogelwinkel kwartels kon kopen en ons de Google map-locatie gestuurd. En zo trokken Hans en ik er met GPS en vertaal app op uit om deze locatie te vinden. In een buitenwijk op een industrieterrein langs een drukke weg stonden wat containers. Hoewel de GPS aangaf dat we de bestemming bereikt hadden, leek niets erop dat dit een vogelwinkel was. Maar toen we met onze neus tegen het rolluik aangedrukt door een kier naar binnen gluurden staarden vele nieuwsgierige eendenkuikenoogjes ons terug aan. In het halfduister meenden we ook het silhouet van kwartels te herkennen. Navraag in de buurt over de openingstijden van deze containerwinkel leverde niets op, de winkel was simpelweg of wel of niet open. Na ons derde kopje koffie bij de 7-eleven aan de overkant, besloten we het wachten op geven.

Een paar dagen later was het tijd voor poging twee; deze keer hadden we versterking bij ons in de vorm van de zoon van de professor. Wellicht kon hij iets meer informatie inwinnen over hoe we de eigenaar van de winkel konden contacteren. We hadden geluk, de winkel was open. Buiten stonden rijen met gaaskooien uitgestald met daarin naast zangvogeltjes, kippen en eenden, jawel... kwartels! De omstandigheden waarin deze dieren in hun overvolle, met >>

De vogelwinkel.

uitwerpselen en spinnenwebben besmeurde kooien gepropt zaten zouden in Nederland de uitzending van 'Hart van Nederland' halen. De vogeltjesmarkt in België was er heilig bij. Ondanks dat was de conditie van de dieren verbazend goed. Met onze reiskooi vol stinkende kwartels op de achterbank gingen we op huis aan. De dieren wisten niet hoe ze het hadden toen ze een paar uur later in hun ruime schone kooien met water, eten en zandbak zaten. Een beetje ironisch is het wel dat het kwartelleven als lokaas zo'n verbetering is op het stan-

daardleven dat die dieren hier leiden.

Om ervoor te zorgen dat de luipaardkat aan de val zou wennen, werd er vroeger zo nu en dan een kwartel achterin de vangkooi achter een tralierooster geplaatst. Deze kwartel kon dan door het rooster heen door de kat gevangen en opgepeuzeld worden zonder dat de deur van de vangkooi dichtklapte. De keer daarop werd de vangkooi dan op scherp gesteld en zou de deur wel dichtvallen als de kat de val inliep. Goed, we zijn maar eens begonnen met dat protocol af te schaffen want je krijgt over het algemeen niet twee keer de kans om een kat in de val te lokken. Daarnaast is het onnodig om de kat een kwartel op te laten eten als de aanwezigheid van kwartels voldoende is om ze de val in te laten lopen. De kwartels slaakten een zucht van verlichting toen we hen op de hoogte stelden van deze beslissing.

In plaats van een kwartel hebben we van kippenveren een heel leuk kattenspeeltje geknutseld dat we met een lekker geurtje achterin de vangkooi hangen. Die dieren gaan natuurlijk niet voor zomaar een luchtje, 'CK One Obsession for Men' is hét geurtje om wilde katten te vangen. En dus was er naast kattenkruid ook een flesje van deze met musk doordrenkte, te dure (gelukkig had het Kruidvat een kerstaanbieding), au de cologne in de koffer mee naar Taiwan gekomen. Met deze toevoeging hebben we zo'n beetje alles uit de kast gehaald om, als er een kat langskomt, de vangkansen te vergroten. En dus moeten we nu geduld hebben en hopen dat er een keer een kat voorbijkomt. Dat kan weken maar ook maanden duren.

Voorlopig gaan we dus dagelijks vroeg in de ochtend bij de vallen langs om te kijken of

Roofvogel in de nieuwe val.

er iets in de vangkooi zit en om ons pluimvee te verzorgen. Zo'n ochtend rondje duurt drie à vier uur en brengt ons door de bergen en het lokale dorp naar de jungle en boomgaarden waar de vallen staan. Goede ochtendgymnastiek want we moeten soms aardig lopen om de berg op te komen, daarnaast zien we nog eens wat van de omgeving en de natuur. Dat het geen overbodige luxe is om de vallen te checken blijkt wel uit het feit dat we inmid-

dels al vijf keer verbouwereerde roofvogels uit de vangkooien hebben moeten bevrijden. Het idee werkt dus. Nu maar wachten tot we de eerste luipaardkat tegen het lijf lopen.

Onze werkomgeving.

«